

Sygn. akt I C 1328/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek – Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w K.**

przeciwko **M. T.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej M. T. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 6.325,57 zł (sześciu tysięcy trzystu dwudziestu pięciu złotych pięćdziesięciu siedmiu groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie przekraczającymi odsetek maksymalnych, od dnia 4 stycznia 2016 roku do dnia 25 marca 2016 roku.

II. Zasądzone w punkcie I. świadczenie główne w kwocie 6.325,57 zł (sześciu tysięcy trzystu dwudziestu pięciu złotych pięćdziesięciu siedmiu groszy) rozkłada na 25 rat płatnych miesięcznie do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od następnego miesiąca po uprawomocnieniu się niniejszego wyroku, w następującej wysokości:

a) raty od pierwszej do dwudziestej czwartej w kwocie po 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) każda,

b) rata dwudziesta piąta w kwocie 325,57 zł (trzysta dwadzieścia pięć złotych pięćdziesiąt siedem groszy),

z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie przekraczającymi odsetek maksymalnych, w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

II. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.467,80 zł (jednego tysiąca czterystu sześćdziesięciu siedmiu złotych osiemdziesięciu groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1328/15

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w K. wniósł w dniu 09 października 2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko M. T. powództwo o zapłatę kwoty 6.325,57 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej

NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 80 zł, zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i zasądzenia kosztów prowizji od przelewu w kwocie 0,80 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 28 listopada 2011r. pozwana oraz Bank (...) S.A. we W. zawarli umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Następnie, przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 09 lipca 2015r. została zbyta przez Bank na rzecz powoda, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem. Pozwana o dokonany przelew wierzytelności została poinformowana pismem z dnia 10 sierpnia 2015r. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane. Na zobowiązanie pozwanej, skapitalizowane na podstawie art. 482 kc, stanowiące wartość przedmiotu sporu, składają się: należność główna w kwocie 5.075,82 zł, odsetki karne za opóźnienie w spłatach zobowiązania przez pierwotnego wierzyciela w kwocie 727,23 zł, odsetki umowne naliczone przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 395,97 zł, odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczone przez powoda od dnia 10 lipca 2015r. do dnia 08 października 2015r. w kwocie 126,55 zł.

Postanowieniem z dnia 10 listopada 2015r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Świnoujściu.

W piśmie procesowym z dnia 29 lutego 2016r. powód wskazał, że po dniu wytoczenia powództwa na poczet zadłużenia pozwanej dokonano wpłaty w wysokości 150 zł, dlatego cofnął powództwo o tę sumę wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda pozostałej do zapłaty kwoty 6.325,57 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 04 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, jak w pozwie. Wyjaśnił, że dokonana wpłata kwoty 150 zł z dnia 22 lutego 2016r. została zaksięgowana w całości na poczet odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonych od kwoty 6.325,57 zł do dnia 03 stycznia 2016r.

Pozwana M. T. oświadczyła na rozprawie, że zgadza się z żądaniem pozwu oraz, że na poczet zadłużenia dokonała wpłaty kwoty 150 zł, którą powód zaliczył na zaległe odsetki. Wyjaśniła, że jest obecnie w trudnym okresie życia, gdyż została sama z dzieckiem w wieku przedszkolnym i wychodzi „na prostą”, gdyż otrzymała pracę na terenie Niemiec. Jest to praca weekendowa, za którą otrzymuje miesięcznie 400 euro. Podejmuje też prace dorywcze, z czego miesięcznie uzyskuje około 2.500 zł. Mieszka w wynajętym lokalu, za który opłaty całościowo wynoszą 1.500 zł. Dziecko pozwanej nie ma zasądzonych alimentów, chodzi do przedszkola, które opłaca pozwana. Poza zadłużeniem z tej sprawy, posiada jeszcze zobowiązanie wobec starego (...) w kwocie 18.000 zł, z czego została już spłacona kwota 2.000 zł. Zadłużenie zostało rozłożone na 60 rat po 350 zł miesięcznie, dlatego jest w tanie spłacać zadłużenie z tej sprawy po 250 zł miesięcznie tak, aby łączne miesięczne obciążenie obu rat wynosiło 600 zł. W codziennym utrzymaniu będzie pozwanej pomagał jej brat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2011r. M. T. zawarła z Bankiem (...) S.A. we W. umowę o udzielenie kredytu w kwocie 5.000 zł i wydanie płatniczej karty kredytowej, przy użyciu której pozwana mogła wykorzystywać kredyt poprzez dokonywanie transakcji bezgotówkowych i gotówkowych. Od wykorzystanej kwoty limitu kredytowego Bank pobierał odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień zawarcia umowy 20% w stosunku rocznym, nie przekraczającej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Powstałe zadłużenie pozwana zobowiązała się spłacić w ciągu 24 miesięcy.

(dowód: umowa o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej z załącznikami

z 28.11.2011r. – k. 32-39)

Pozwana nie dokonała spłaty powyższego kredytu, wobec czego należność z umowy stała się wymagalna.

W dniu 09 lipca 2015r. Bank sporządził wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził istnienie zobowiązania pozwanej M. T. o charakterze pieniężnym na rzecz Banku wynikającego z karty wydanej na podstawie umowy z dnia 28 listopada 2011r. w wysokości: 5.075,82 zł kapitał, 395,97 zł odsetki umowne, 727,23 zł odsetki z tytułu opóźnienia, 125 zł koszty wezwań i upomnień.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Banku z 09.05.2015r. – k. 31)

W dniu 09 lipca 2015r. Bank (...) S.A. we W. zawarł z (...)w K. umowę przelewu wymagalnych wierzytelności opisanych w załączniku nr (...) do umowy. Wśród tych wierzytelności znajdowała się wierzytelność wobec M. T. wynikająca z umowy kredytu z dnia 28 listopada 2011r. zaciągniętego przy pomocy karty kredytowej, na kwotę 6.181,43 zł, z czego kapitał stanowił kwotę 5.075,82 zł, odsetki umowne kwotę 395,97 zł, odsetki karne kwotę 584,64 zł, koszty kwotę 125 zł.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z 09.07.2015r. z załącznikiem nr (...)– k. 40 – 48)

Do chwili obecnej pozwana nie uregulowała zadłużenia, wpłaciła jedynie w toku procesu kwotę 150 zł.

(bezsporne)

Pozwana samotnie wychowuje dziecko w wieku przedszkolnym, na które nie otrzymuje alimentów. Od niedawna pracuje w Niemczech, lecz ze względu na konieczność sprawowania opieki nad dzieckiem, tylko w weekendy, za co uzyskuje dochód w kwocie 400 euro miesięcznie. Podejmuje się też prac dorywczych, za które miesięcznie otrzymuje kwotę około 2.500 zł. Wynajmuje mieszkanie, za które opłaty wynoszą 1.500 zł miesięcznie, opłaca przedszkole. Posiada zadłużenie wobec Banku (...) w kwocie 18.000 zł, które zostało rozłożone na raty po 350 zł miesięcznie, z czego spłaciła kwotę 2.000 zł.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Podkreślić należy, że powód nie zaferował wszystkich dowodów wnioskowanych przez siebie, pomimo zobowiązania Sądu. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do nadesłania dokumentów wymienionych w pozwie elektronicznym w „liście dowodów”, lecz powód zaniechał nadesłania dwóch dokumentów – wezwania do zapłaty i zawiadomienia o przelewie wierzytelności pomimo, iż zostały wymienione jako załączniki do pisma procesowego z dnia 29 lutego 2016r. Nie wpłynęło to jednak na ocenę zasadności powództwa wobec oświadczenia pozwanej, która zgodziła się z żądaniem pozwu. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia w dniu 28 listopada 2011r. z Bankiem (...) S.A. we W. umowy o udzielenie kredytu i wydanie płatniczej karty kredytowej oraz tego, że nie wywiązała się z postanowień umowy i nie spłaciła kredytu zaciągniętego przy pomocy karty kredytowej. Poza sporem była również wysokość zadłużenia na dzień wniesienia pozwu oraz poszczególne kwoty składające się na to zadłużenie. Pozwana nie podważyła także skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wynikającej z umowy kredyt przez Bank na rzecz powoda.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje

wyłaczony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Pozwana powinna zatem zapłacić powodowi całą kwotę dochodzoną pozwem, czyli kwotę 6.325,57 zł z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 09 października 2015r. do dnia zapłaty. Powód jednak cofnął powództwo w zakresie kwoty 150 zł zrzekając się w tej części roszczenia i wskazał sposób zaliczenia tej kwoty na poczet dochodzonego roszczenia, podtrzymując żądanie w pozostałym zakresie, czyli co do kwoty 6.325,57 zł z odsetkami umownymi od dnia 04 stycznia 2016r.

Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w terminie dwutygodniowym uważa się za wyrażenie zgody (§ 3). Cofnięcie pozwu w części w niniejszej sprawie nastąpiło przed rozpoczęciem rozprawy, a ponadto połączone było ze zrzeczeniem się roszczenia stąd też zgoda pozwanej nie była potrzebna. Uznając cofnięcie pozwu w tym zakresie za dopuszczalne, na podstawie art. 355 § 2 kpc w związku z art. 203 § 4 kpc Sąd orzekł jak w punkcie III. sentencji wyroku.

Pozostałą należną powodowi kwotę 6.325,57 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie przekraczającymi odsetek maksymalnych za opóźnienie, za okres od dnia 04 stycznia 2016r. Sąd zasądził w punkcie I. sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 482 § 1 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Powód w swoim żądaniu zachował wymóg wynikający z przywołanego przepisu i dochodził odsetek od zaległych odsetek za okres po wytoczeniu powództwa.

Stosownie do treści art. 320 kpc, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Szczególnie uzasadniony wypadek zachodzi, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitza) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Pozwana utrzymuje się z wynagrodzenia w kwocie 400 euro miesięcznie oraz z dochodów z prac dorywczych, które mogą występować w różnej wysokości, zaś na chwilę orzekania wynosiły około 2.500 zł. Nie są to niskie dochody, ale należy uwzględnić, że te dochody pozwalają utrzymać dwie osoby, gdyż pozwana samotnie wychowuje dziecko, sama opłaca wynajmowane mieszkanie w kwocie 1.500 zł miesięcznie, opłaca przedszkole, ponosi wydatki na konieczne utrzymanie siebie i dziecka oraz spłaca zadłużenie na rzecz innego Banku. Zadłużenie na rzecz Banku pozwana spłaca w ratach, które dostosowała do swoich możliwości finansowych. Gdyby nawet w takiej sytuacji Sąd zasądził obowiązek zapłaty całej kwoty jednorazowo, pozwana nie miałaby obiektywnej możliwości realizacji tego obowiązku. Stan majątkowy i rodzinny oraz wola pozwanej spłaty zadłużenia, przemawia zdecydowanie za uwzględnieniem wniosku i rozłożeniem zadłużenia na raty. Sąd uznał, iż deklarowana przez pozwaną spłata należności w ratach wynoszących kwotę 250 zł miesięcznie (ostatnia rata dla wyrównania wynosi 325,57 zł) jest adekwatna do możliwości pozwanej, jak i nie narusza uzasadnionego interesu powoda. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd płatność należności głównej rozłożył na 25 rat.

Z tej przyczyny w punkcie II. sentencji wyroku Sąd rozłożył należność główną w kwocie 6.325,57 zł na raty, a pozostała zasądzona kwota w punkcie I. wyroku nie została rozłożona na raty, dlatego pozwana zobowiązana jest spłacić tą kwotę jednorazowo (dotyczy odsetek umownych za okres od dnia 04 stycznia 2016r. do dnia 25 marca 2016r.).

W judykaturze i doktrynie przedmiot rozważań stanowiło zagadnienie odsetek w przypadku rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna - z dnia 22 września 1970r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61 wyrażono w tej kwestii następujący pogląd: „Rozkładając z mocy art. 320 kpc zasądzone świadczenia pieniężne na raty, sąd nie może - na podstawie tego przepisu - odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie; rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat”. Zapatrywanie to powtórzono w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006r., III CZP 126/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 147. Przytoczone stanowisko spotkało się w zasadzie z aprobatą w doktrynie (W. Siedlecki, Przegląd orzecznictwa SN, PiP 1972, z. 2, s. 108; J. Sobkowski, E. Wengerek, Przegląd orzecznictwa SN, NP 1972, nr 6, s. 963). Podkreślić trzeba, że niemożność naliczania odsetek za czas od wydania wyroku w przypadku rozłożenia świadczenia na raty ustaje z chwilą nadejścia terminu płatności poszczególnych rat. Jeśli zatem pozwany opóźnia się z zapłatą poszczególnych rat, powodowi należą się odsetki za opóźnienia (H. Pietrkowski, Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych, Warszawa 2009, s. 336).

Z tych względów Sąd zasądził w punkcie I. sentencji wyroku odsetki umowne do dnia wydania wyroku, a w punkcie II sentencji wyroku zastrzegł możliwość naliczania odsetek od poszczególnych rat z chwilą nadejścia terminu płatności tych rat.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie wszystkich złożonych do akt sprawy dokumentów oraz twierdzeń powoda i pozwanej, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w punkcie IV. sentencji wyroku wydane zostało na podstawie art. 108 § 1 zdanie pierwsze kpc w związku z art. 98 § 1 i 3 kpc i stanowi realizację zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone koszty w kwocie 1.467,80 zł składa się: wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w stawce minimalnej w kwocie 1.200 zł zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 490 ze zm.), koszty prowizji od przelewu w postępowaniu elektronicznym 0,80 zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak